

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI.

PRILOGA NOVIN.

CENA ŠTEVILKI 1 DIN.

Marijin list

Januar 1934.

Štev. 1.

30. letnik

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejüje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: KLEKL JOŽEF, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno Janko Strnad.)

CENA LETNO: 12 Din na skupni naslov i 15 Din na posameznoga, v inozemstvo 40 Din. Plačati se mora do 25 marca. Siromakom se dovoli, da četrletno ali mesečno plačajo naročnino naprej.

UGODNOSTI NAROČNIKOV: Naročniki dobijo na konci leta brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga. 2. Vsaki teden se služi za nje edna sveta meša. 3. Večne meše so plačane za nje. a) v Celji pri sv. Jožefi, b) v Grobljah i c) v Soboti v Martinišči v mešnoj zvezi Marije Pomočnice. 3. Deležni so sadov več jezerih svetih meš, štere letno da služiti »Seraphinsko dobrodelno društvo« v Linzi.

K Marijinomi Listi se da vsaki mesec 16 strani mladinski list »Marijikin ogracek« letno za 4 Din.

CERKVENI GLASI

Na podporo M. Lista so darüvali v Din:
Šömen Ana, D. Bistrica, 6; Kolenko Kata, Žižki 1; več oseb z Odrance, 8; Horvat Alojzij, Lumigny, Francija, 5,60; Godina Marko, Sr. Bistrica, 10; Črnko Ana, Markovci, 10; Kavaš Kata, Odranci, 5, Balazič Franc, V. Polana, 4; Rogan Alojz, St. Andre, Francija, doma iz Trdkove, 30; Milač Simon, prof. Maribor, 10; Kohek Anton, Sr. Bistrica, iz Francije, 5; Franc Ana, Črensovc, iz Francije, 10; Mihalič Veronika, Dokležovje, iz Francije, 28; Krampač Aga, D. Bistrica, iz Francije, 10; Šmodiš Štefan, Beltinci, 2; † Čačič Jožef, pleb. v Črensovcih, 173.75; Lipič Matilda, Beltinci, iz Francije, 5; Plej Martin, Črensovc, iz Francije, 2; Plej Ignac, Črensovc, iz Francije, 2; Godina Marko, Sr. Bistrica, z Francije, 10 Din. — *Marija naj vam plača vsaki najmenši dar. — Vrednik.*

Papa Pij X. od tiska: »Zobston zidate šole, zobston hodite v misijone, vsa vaša dobra dela bodo zrušena, če nete tüdi sükali orožje — katoličanskoga tiska.«

Naš misijonar na Kitajskom — Joško Geder — je prišeo nazaj na svoje staro misijonsko mesto, štero je mogeo lani zapüstiti zavolo betega. Spomnimo se ga večkrat v molitvaj in ga priporajmo sv. Tereziki Deteta Jezüsa, zagovornici misijonarov, da bode v svojoj trdnj verj premagao sovražnike.

Novi svetniki: Naskori bodo proglašeni za svetnike Luise de Marillac, Pirotti, Marija Mihela, bl. Don Bosco, a 8. decembra 1933. leta je bila proglašena za svetnico mala i sirmaska Bernardka Soubirous, šteroj se je Nevtepena prikazala v Lourdesi. Sveta Cerkev nam je postavila novi zgled za krščansko življenje.

MARIJIN LIST

XXX. ŠTEV. 1.

JANUAR 1934.

BRATOM IN SESTRAM V SLOVENIJI!

*Prek Müre, prek Drave,
prek zelene Save
vam nosi pozdrave
bratč', sestrice drage,
Slovenska Krajina,
ta zemlica mila,
šteroj poklonila
je Deva Marija
pred tresetmi leti
s v o j l i s t, da jo reši.
Jo rešila zmote ...
So hiše nam proste ...
Prek vsake težave
nam vod'la korake,
nas včila, krepila, ...
po noči svetila,
po dnevi vodila; ...*

*tolažnica mila
nam Deva Marija
skozi tresti let bila.
Z nami veseli se,
deca Slovenije.
Mamiko hvalimo!
deca Slovenije!
Z vüpom k Njej bežimo!
De nam pomagala:
hüdo premagala,
strla bo vsako strast ...
vrne nam vsem pomlad ...
Orožje zmage te
Glasilo njeno je
»Marijin list«.*

Srčen.

Naš višji Pastir za Marijin List

Prezvišeni gospod Dr. Tomažič Ivan Jožef, apostolski administrator Slovenske Krajine i lavantinski knezoškof, so 21. sept. leta 1933. v VIII. »Oglasniki lavantinske škofije« s sledečimi lepimi rečmi priporočali Marijin List:

»Marijin list. Slovenska Krajina ma pobožen list, ki bo prišestno leto obhajao 30 letnico obstoja. Te list je Marijin list.«

»List ma za sebov bogato zgodovino. Skoz duga leta je bio v Slovenskoj Krajini verski glasiteo. Vzgojo je mnogo duhovniških pozvanj i je v nogoga vernika vtrdo v katoličanskoj veri.«

»Zavolo siromaštva vernikov Slovenske Krajine se je list stalno borio z peneznimi težavami. Lagoje čase preživla posebno zdaj.«

»Naročniki Marijinoga lista so deležni raznih ugodnosti.

1. Brezplačno dobijo Kalendar Srca Jezušovoga.

2. Za vse naročnike so plačane večne meše v Celji pri Sv. Jožefi, večne meše Marije Pomočnice v M. Soboti v Matinišči pa v Linzi pri »Seraphisches Liebeswerk«. Zvün toga se opravla zanje vsaki tjeden edna sveta meša.«

»Čisti dobiček Marijinoga Lista se porabi za zidanje hiše sv. Družine, ki bo za Slovensko Krajino dom duhovnih vaj.«

»Z pogledom na to je jako želeti, da pride Marijin List v vsako hišo v Slovenskoj Krajini, naj bi ga pa tüdi tostran Müre naročali zlasti duhovniki, da s tem podpirajo doro stvar, ino verniki!«

»Marijin list stane letno 12 Din i se naroča pri gosp. Jožefi Klekl, vpok. plebanoši v Črensovcih.«

IVAN JOŽEF

škof i apostolski administrator.

V treseto leto smo stopili, dragi naročniki

Dragi naročniki! Treseto leto smo prijeli za pero, da širimoc
čast predobre nebeske mamike, Marije. Ki jo ljubite, zarazmite, ka
to pomeni. Zarazmite, ka smo dužni, velike, jako velike hvale njeje
ka nas je teliko let vodila v tiste dūševne visine, z šterih de ednok tak
sladko gledati njo i njenoga božega Sineka.

Pot zahvale nam pokažejo naš Prezvišeni višji Pastir, gda želejo
ka bi si vsaka hiša v Slovenskoj Krajini naročila Marijin List. Celc
žeiejo, naj bi se ešče prek Mūre spūsto na peroti i poklonkao na dver
vseh slovenskih hiš v lavantinskoj škofiji. Marijo naj njim povrne
s stoterim zreim sadom v njihovo višjepastirsko slūžbi to goreč
nost za širjenje njene časti.

Bogajmo Prezvišenega višjega Pastira i za 30 letnico pokažimo
da smo zahvalni Mariji za njeni list, postanimo vsi njegovi naročniki
Vsaka hiša naj postane Marijin dom. V tom leti začnemo objavlat
Marijino življenje, kak je to sama nebeska mamika nazvestila častit
livoj sestri Agredskoj Mariji. Spoznajmo po tom življenjespisi viso
kost Marijino, stopimo v njene stopnje i jo nasledūjmo, koliko zmore
naša slabost. Vse drūgo nadomesti njena materna dobrota. Njene
stopnje pelajo k Bogi, v večno srečo.

Črensovci, 1933 dec. 8.

KLEKL JOŽEF, vp. pleb.

vrednik M. Lista, nevreden glasiteo Marijine slave

Te den je izišla tū pred 30 leti prva številka Mar. Lista.

Mladim

I.

»Samo edno je potrebno.« Luk. 10. 42

Najvekši i najmodrejši vučiteo življenja, Gospod Jezuš Kristuš
to pravi od življenja, ka je »samo edno potrebno«. Mi pa pravimo
ka je dobro, če človek kaj več zna. Je istina. Kristuš s temi rečam

nešče toga praviti,, ka naj človek nikaj ne ve i se nikaj ne vči i za nikaj ne briga, nego te reči Gospoda Jezusa Kristuša telko pomenijo, kak, da je edno pred vsem drugim potrebno, ali, ka je edno najpotrebnejše znati. I ka bi bilo to, ka je najbolje potrebno človeki znati za življenje. Pisati? Ne! Računati? Ne! Kaj pa potem? Kakša meštrija, da se človek lejko preživi! Gvüšno! Ali je ešče potrebnejše! Ka mislite, ka je to! . . . Ž i v e t i ! To je najbolje potrebno i koristno, znati živeti. Ar što ne ve živeti, ka njemi vse drugo pomaga na sveti! Sv. pismo samo pravi: »Ka pomaga človeki, če celi svet zadobi, na svojoj duši pa škodo trpi!« Mt. 16. 26. To istino razmiti je največja modrost i vučenost na etom sveti. I če je komi potrebno to razmiti, je predvsem potrebno, koristno i zveličavno kiščanskoj mladini! Zakaj? . . . Zato, ar . . .

a) Človek samo ednok živi. To je tista velka i resna reč: Človek samo ednok živiš. Od toga zakona nature nega nikšega izjemka, nindri, nikdar i nišče na etom sveti ne mre večkrat živeti. Če bi človek lejko bar dvakrat živo, bi šče šlo, če bi ednok zgrešo, pa bi drugikrat popravo. Ali to je nej dano nikomi. Če majster pokvari svoje delo, ga lejko v peč vrže i napravi drugo. Ali more to napraviti človek s svojim življenjom? Ga ni mogoče vničiti, spremeniti, popraviti . . . Kak bi vačsi radi zbrisali spomine, pokrili svoja dela, zrezali iz svojega življenja ništerna leta, kak gnilo jabolko . . . A pa ne moremo, nemamo moči, ne pravice, ne oblasti . . . Ka je, to pa je podisi veselo, ali žalostno, srečno ali nesrečno za te i za drugi svet. Življenje je ne cota, ka bi se lejko ta vrglo, ali ka bi si ga človek oprao spoglaol i bi postalo novo. Mislimo li včasi v svojoj mladosti na to istino? . . . Stari pregovor pravi: »Kajsteč delaš, delaj dobro i glej na konec!«

b) Sebi živiš. Vsaki človek za sebe živi v prvom tali. To toliko bomeni, ka je življenje tvoje, sad, plod tvojega življenja je tvoj. Za svoja činenja si sam odgovoren. Za svoja dela boš sam prijeo plačilo, ali kaštigo. Ti sam, nišče drugi! Sami bomo vživali trüde, borbe, zmage v svojem življenji. Sami bomo nosili pokoro za vse svoje zablolenosti, spadaže, za svoje grehe . . . Tüdi če bi najšli kde ka kakšega dobrega prijatela, ki bi rad vzeo breme ali eden tao toga bremena i bi nam pomagao, njemi nemremo prejk dati niti edne najmenše reči ne. Zakon je: Vsaki za sebe! Vsaki sebi! To je gola istina našega življenja! Zato pravi pregovor: Vsak je svoje sreče kovač, a kak si što postelje, tak bo spao!«

c) Živimo za večnost! Če bi človek živo samo za te svet, bi še šlo, bodi si tak, ali ovak. Ali zemeljsko življenje je samo priprava za drugo, onostransko življenje. Tak, da pravzaprav ne živimo za to zemeljsko življenje, nego za večno. »Nemamo naimre tu stalnoga prebivališča, nego prišestnoga iščemo.« Hebr. 13. 14. Kristuš Gospod nas sam opomina: »Ne nabirajte si zakladov na zemli, kde jih vničujeta moli i erja i kde jih tovaže koplejo i kradnejo; nabirajte si zakladov (kinčov) v nebesaj, kde jih ne vničijo moli i erja, i kde jih tovaže ne koplejo in ne vkradnejo! Kde je naimre tvoj zaklad, tam je tudi tvoje srce.« Mt 6. 19. To je eden tao istine. Drugi tao pa je, ka je večnost odvisna od človeškoga zemeljskoga življenja. Z zemeljskim življenjem si zaslužimo, dobro i srečno, nebo, ali nesrečno, božno, pekeo. Niti v nebo niti v pekeo človek ne bo prišeo tak zabadač, edno i drugo si moremo pošteno zaslužiti. Samo to je istina, ka si človek pekeo leži zasluži, kak nebesa. »Ne vsaki, ki pravi »Gospodne, Gospodne« ... pride v nebesko kraljestvo! Mnogi mi bodo djali tisti den: »Gospod, Gospod ali smo ne v tvojem imeni prorokovali ... Teda njim bom izjavo: »Nikdar sem vas ne poznal! Vkrāj od mene, ki delate krivico!« Mt 7, 21—23. Vse to je zadostno svetlo i razumljivo povedano, samo k srci si moremo vzeti vse to. »Ničemurnost i vse je ničemurno, zvün Boga ljubiti i njemu samomu služiti!« Prid. 1. 2.

I zato pravi sv. Tomaž Kempčan v »Hoji za Kristusom« tako lepo i modro: »Največša modrost je, ka zavržemo svet i se trudimo za večno domovino.« 1, 3.

Zato prazno je iskati bogastvo i se v njem vüpati!

Prazno je parovneti za čestmi i se na nje zanesti!

Prazno je želeti si dugo življenje, a ne se brigati za dobro življenje!

Prazno je želeti si dugo življenje, a ne se brigati za dobro življenje!

Prazno je imeti skrb za zdajšnje življenje, za bodoče se pa malo brigati!

Prazno je ljubiti to, ka naglo mine, ali ne skrbeti za to, ka ostane večno!

Zato spomni se na pregovor: »Ka se oko ne zadovolji z pogledom vüho s poslušanjem. (Pridg. 1, 8.) Tomaž: Hoja za Kristusom 1, 4—5.

»Samo edno je potrebno!« To je znati živeti! Znati živeti za večnost, za nemrtelnost svoje duše! In če je to komi potrebno, je potrebno našoj krščanski mladini, našim dečkom i našim deklam. Zakaj? Zato, ar je mladost začetek življenja. Zdaj se moreš navčiti te največše znanosti, i te najpotrebnejše modrosti življenja: Živeti znati. Krščanska mladina, toga se pa navčiš, samo pri majstri življenja, pri Kristuši. On je pravo sam od sebe: »Jaz sem pot, pravica i življenje« Jan. 14. 6. On je pot, po šteroj moraš hoditi. On je resnica štero moraš spoznati, On je življenje, štero moraš živeti.

Stopimo i pridimo v Kristuši!« Što mene nasleduje, ne bo hodo v kmici!« Ne bo hodo v kmici, ne bo kapao i blodo v življenji, ki nasleduje Kristuša . . .

Tü sem Gospod, ar si me pozvao . . .

KRŠČANSKOJ MLADINI, NAŠIM DEČKOM IN DEKLAN!

»Marijin list« se v svojem 30 leti življenja preobleče. Šče biti epši i bogatejši na znotra in na zvüna. Šče postati lepo i bogato glasilo krščanskoga življenja: Po Mariji šče pripelati vse k Kristuši!

Pri svojem preobrazüvanji je ne pozabo tüdi na vas, krščanska mladina! Vam šče tüdi dati nikelko listov, na šterij bo pisano samo za vas, da tak mladino vodi, ravna, vči, opomina, njej svetuje . . . Zato bo njej vsakšem »Marijinom listi« kratek navuk za mladino, za vse naše poštene dečke in vrle dekle. To lepo štite i si k srci vzemite! Blaženi so, ki božjo reč poslušajo i jo ohranijo v svojem srci!«

Nato bo imeo »Marijin list« tüdi to nalogo, ka da poleg potrebnoga živlenskoga navuka tüdi mladini tanače, odgovore na pitanja, na dopise, da vam reši najtežavnejša pitanja življenja itd. Zato pa pišite, ka bi radi znali, ka vas zanima, ka vam je potrebno. I to pišite na: Uredništvo Marijinoga lista. Oddelenje: za mladino. Tak bo ostao Marijin list zanimiv i privlačen, ar bo to pisao, ka vi sami želite i najbolje potrebujete i nücate za svoje življenje. K tomi sodejovanji vabimo vso naši mladino, dečke i dekle, Dekliške i fantovske veze, Marijine družbe, Odseke Katoliške Akcije itd.

V tom tali Marijinoga lista je lepa prilika, ka dečki i dekle sami naj lepoga napišete. Ve je telko dobrih glav med našimi dečki i deklami, zakaj bi to ostalo skrito i zakopano. Z dobrim i čednim svetlo!

To bo glavna pot, po šteroj šče Marijin list voditi i ravnati i vzgajati našo krščansko mladino. Vsi, ki so dobre vole, na delo, da rešimo mladino, nedužne i nepokvarjene duše i da zablojene, nesrečne nazaj pripelamo na pot resnice. Slovenska mladina naj bo Kristušova in Marijina!

Klekl Jožef:

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, naše kralice

(Kak je je sama objavila častitljivoj službenici božoj, Mariji Agredskoj, reda svetoga Frančiška Asiškoga.)

DRAGI ČTEVEC!

Hčeri sv. Frančiška Asiškoga, častitljivoj sestri Mariji iz Agrede na Španjolskom, je Bl. Devica Marija odkrila svoje življenje na zemli. Častitliva sestra je to odkrivanje ali nazveščenje popisala v knigi »Mistično mesto bože«. Ta velika kniga je skoz duga, duga leta bila preganjanja, ali nezmotliva CCerkev Jezušova jo je odobrila. Benedikt XIII. papa so dovolili to knigo i s tem priznali, ka vse to, ka je v njej, je ne proti Jezušovej veri i vsaki, ki to knigo čte, *sme* vervati, ka je v njej. *Nikomi pa je ne zapovedano*, ka verje, ka je v toj knigi zapisano. *Vsaki je dužen samo tisto vervati, ka je Bog nazvesto, to je, ka se najde v Sv. Pismi i v apoštolskom poročili i ka sv. Mati cerkev kak versko istino potrdi i vervati zapove.* Druga nazveščenja, štera Bog da kakšoj svetoj osebi, je dužna samo ta vervati, šteroj je Bog da i je potrdi, da so od njega. Nišče drugi je pa ne dužen vervati. Sme je pa vsaki vervati i je tudi vsako pošteno i pobožno srce bo vervalo, če sv. Mati cerkev izjavi, ka ta zasebna nazveščenja nemajo nikaj proti veri i da je tista oseba, šeraj so dana, bila vredna i sposobna je sprejeti. Nazveščenja, štera je dobila svetoga življenja sestra Agredska Marija so tak takša, da je bo vsako pobožno srce vervalo, čeravno je to ne dužno včiniti. Z globokov zahvalnostjov se vrže vsako Marijino dete k maternim nogam i se njej toplo i vroče zahvali za ta sladka nazveščenja, štera dušo napunijo z vsov svetlostjov i jo podprejo z vsov krepostjov.

Veliki vučenjak i kardinal d'Aguirre je na pitanje francuškoga krala, ka sodi od te knjige l. 1698. julija 17. te pismen odgovor dao: »Ka sam se skoz 50 let navčo, zaistino je nikaj ne proti tistomi globokomi navuki, šteroga sam najšo v toj knigi i šteri se popolnoma strinja v svetim Pismom, sv. Očaki i cerkvenimi zbori. Ar se niti misliti ne more, da bi i najvučenejši mrtelen človek mogo toj častitoj materi naznaniti po naravnoj poti tak visoki navuk i tak vzvišena nazveščenja, zato moramo z jakostnov gotovostjov sprejeti i vervati, da je ta velika službenica boža pisala pod vplivom Svetoga Dūha.«

Zato pa čitate i premišlavajte vsi, ki ljubite Marijo, to lepo čtenje od njenoga življenja, štero sta spisala po knigi Agredske Marije nemški L. Clarus i X. Kerer, z nemščine v hrvaščino pa je predstavila tretjerednica sv. Frančiška Asiškoga, sestra Marija Asunta. Knigo je izdao Tretji Red sv. Frančiška v Zagrebi, nam pa dao pismeno dovoljenje, da jo smemo prestaviti v slovenščino i ž njov obogatiti vaše duše, dragi častilci i drage častilke dobre nebeske mamike.

MARIJA AGREDSKA, PISATELICA MARIJINOGA ŽIVLENJA

Rodila se je l. 1602. aprila 2. v Agredi na Španjolskom. Njeni oča se je zvao Koronel Franc, mati Arana Katarina, oba plemenitaša. Gda je hči Marija prišla k spoznanji dobrega in hūdoga, jo je dober Bog močno presveto, da je v globočini srca spoznala ničevnost človeče narave i neskončno veliko bože smilenje do človeka. To spoznanje je rodilo v njej veliko poniznost i lūbezen do Boga. Njena pobožna mati je po božem razsvetljenji celo svojo vrednost darūvala na samostan i celo hišo spremenila v samostan, v šterom je z hčerami živela kak nūna, oča je pa stopo k frančiškanom, gde sta že prle bila dva njegoviva sina i je ž njima v velikoj svetosti vmro kak sin sv. Frančiška Asiškoga.

Dve sestri iz reda koncepcionistkinj v Madridi sta prišle v hišo, spremenjeno v samostan v Agredi i sta družino vpelale v samostansko življenje. Koncepcionistinje ali sestre Nevtepenoga Poprijetja so oddelek drugoga reda sv. Frančiška Asiškoga, to je Klaris i živejo po pravilaj teh. Na Svečnico l. 1620 je Marija z materjov svojov položila redovniške zaoblūbe. Zvali so jo v redi za Marijo Jezušovo. Dober Bog jo je po posebnoj poti vodo, ar je šteo nekaj posebnoga po njej sveti naznaniti, skrito Marijino življenje. Mela je dosta prikazni, zameknjenj, štera so i drugi opazili i se ž nje norčarili. Grozno jo je napadao tūdi hūdi dūh z nečistimi skušnjavami, bio jo je,

posvet njej vgašüvao, strašo jo kak divja zverina. Ali Marija ga je vsele pregnala z molitvami, zatajüvanjom, posebno pa z poniznimi priporočili k Bl. Devici Mariji. Poleg teh borb jo je mučila tüdi velika düševna bolečina i strašili veliki düševni nemiri. Gda so te düševne moke štrihoma napunile njeno srce, se je z popolnim zavüpanjom vrgla pred noge svojega božega vučitelja, Jezüša v oltarskom Svestvi pa ga pitala: »Gospod, ka pa ma z toga vsega biti?« Nato zagleda Marijo, kak jemle v svoje naroče Križanoga Sina. Neizmerno sočütje zdaj napuni njeno srce, sočütje do z ranami pokritoga Zveličitela i do njegove matere, do njenoga prebodjenoga maternoga srca. Od oba dobi pri toj priliki posebne milosti i Bl. Devica Marija postane od toga hipa naprej njena vučitelica.

Njeno življenje je bilo tak ostro i pokorno, da brez posebne bože vole i milosti ne bi je smela voditi i tüdi ne bi je mogla. Spala je samo dve vüri na den i to na nekoj rešetki. Ostalih 22 vür je največ premolili i pretrpela z trpečim Jezüšom, ove pa z vrejüvanjom samostana, s pisanjom i deli lübezni dopunila. Dnevno tri vüre je opravljala »vajo križa«. Pri toj vaji je poldrügo vüro premišlavalala trpljenje Jezüšovo, poldrügo pa sadove odküplenja i se Bogi zahvalüvala za nje. V prvom deli vaje je pol vüre na golih kolenaj klečala i teški križ držala na ramaj, drüge pol vüre je v obliki križa ležala i roke držala na ostrici cvekov, tretje pol vüre je pa v obliki križa. razprestrla roke i premišlavalala Jezüšove sedmere reči na križi.

Pri teh molitvaj je prejemale tak bogate milosti, da so te prekosile njene telovne bolečine. Hüdi düh jo je tüdi vsaki den mučo. Spovedala i prečistila se je vsaki den. Nosila je samo dve obleki, grobo frančiškansko spodkar na teli i gornjo sester »Nevtepenoga Poprijetja«. Mesa nikdar ne jela kak tüdi tečna jela ni. Samo priküho i zelenje. Ednok v betegi je koštala malo küretine i Jezüš jo je zato ostro pokarao:č »Ne dovolim, da si moje zaročnice prebirajo.« Sveto obhajilo jo je z takšov sladkostjov i močjov napunilo, da je samo ednok na den zavžila svojo najprostejšo hrano. A ta prosta hrana se je tjedensko na tri dni spremenila samo v vodo i kruh i to v tork na čast vtelovljenji Sina božega; v četrtek na spomin nastavljanja presvetoga Oltarskoga Svestva i v soboto na čast Materi Božoj.

Vse svoje trpljenje je pa darüvala za rešenje düš i je bila pripravna svoje življenje žrtvüvati, naj more bar samo edno düšo rešiti.

Dober Jezüš je zahtevao od Marije, naj dosta moli i se zatajüje za povrnenje grešnikov, predvsem pa za povrnenje poganskih indijan-

cov v Srednjoj Ameriki. Ona ga je bogala. Vse svoje duševne zmožnosti je vplela v svojo gorečnost, da se krsti kem več poganov. To njeno gorečnost je dober Bog poplašao z čudnim prenešenjem njeno bitja v Srednjo Ameriko. Celo Srednjo Ameriko je prehodila i predgala poganom v istom časi, gda je v klostri živela, molila i trpela. Poganje sami so to posvedočili frančiškanom, ki so v istom časi vodili duhovno pastirstvo v teh pokrajinaj. Povedali so njim, da jih je na krščansko vero navčila neka »gospa«, štera je pa vseli preminola, gda je svoj namen zvršila. Sveti Bernardin Sijenski, general frančiškanov, je z drugimi frančiškani dognao, da je ta »gospa«, Indijancov bila redovnica Marija, ki je svetniki to tudi priznala i dodjala, da ne ve, jeli je tudi v teli tam bila, ali samo v duhi, ali teliko je istina, da je prehodila celo Srednjo Ameriko i glasila Jezušov navuk te, kda je v istom časi doma v klostri svoje pobožnosti opravljala i se mučila za rešenje duš. Na dvojem mesti je bila v istom časi. Ta posebna boža milost je dokaz, kak je Bogi ljublena molitev za spreobrnjenje grešnikov i ka je zatajüvanje v te namen teliko, kak duhovno pastirstvo med pagani. Te dogodek more vsako dobro dušo razveseliti, kajti iz njega lejko sklepa, da je tudi ona misijonarka, čeravno ne ide v misijone te, gda sveto žive, goreče moli pa vdano trpi za spreobrnjenje poganov i grešnikov.

Leta 1627 na god sv. Jožefa je zvoljena v starosti 25 let za predstojnico, štero službo so njej poverile sestre edenajstkrat i jo je vršila 35 let tak verno, da je samostan postao ognjišče svetosti. Preveč se je bojala biti predstojnica, a Bl. D. Marija jo je potolažila, rekši, da njej bo pomagala. Zato je pa postavila njeno podobo na sred kora i sestram povedala: »Prosim vas, priznajte Prečisto Devico za predstojnico, a mene samo za njeno namestnico.«

Da jo Bog pripravi na veliko delo, na pisanje življenja Bl. D. Marije, njoje je dao na pomoč šest angelov pa dve devici, sv. Oršo i sv. Agneško ali Nežiko, šterivi je posebno goreče čistila. V toj svetoj družbi je prebila tri leta i se spopolnjevala. Za spovednika je dobila pobožnoga i vučenoga frančiškana, očo Franca Andreja de la Torre. I da se reši vsakšega, še najmenšega nagnenja do sveta, i da misli samo na dušo i duhovno življenje, jo dober Bog očisti po groznoj duševnoj zapuščenosti, po napadaj hüdiuh duhov i po tridnevnom gledanji pekla, v šterom je vidila vse grozote kaštig, ki so si je razni grehi zaslužili i za štere se večne čase pokorijo.

Gda se je po tom groznem trpljenji njena duša vsposobila za zvišeno delo,, na štero jo je Gospod odebrao, je dobila zvnredne sladkosti v svojo presvetleno dušo od njega. Leta 1637. je napisala Marija v 20 dnevaj na zapoved svojega spovednika na 400 stranej življenje Bl. D. Marije po tistih rečaj, štere njej je nazvestila sama nebeska Kralica. Že pred 10 leti je dobila to zapoved, a v velikoj poniznosti je prosila Boga, naj drugi napiše Bl. D. Marije življenje, ki de je znan na vekšo božo čast napisati. A Bog je odločno zapovedao, da mora ona sama to včiniti. Bogala je i napisala knigo od življenja Bl. D. Marije pod naslovom »La mystica Cindad de Dios« to je »Mistično mesto bože«. Mistično se po našem pravi »skrivno«. Gda je njeni spovednik odpotüvao v Toledo na generalni kapitel (spravišče redovniško), ga je zameno drugi. Te je redovnici zapovedao, naj v peč vrže vse, ka je napisala. Bogala ga je taki. Svetniki nemajo svoje vole, zato pa bogajo. Ki ne ve bogati, daleč blodi od svetosti. Leta 1655. je na božo zapoved po ravnanji svojega spovednika napisala ešče ednok i to obširnej življenje Bl. D. Marije, kak njej je Bog naznalo, »sebi na hasek, Bogi na diko, Mariji na čast i na zveličanje vernikov.«

Po dovršitvi te lepe knige, štero pozna celi svet i štero so samo na Talijanskem že 53krat naštopali, se je leta 1665. Marija pripravila na smrt. En mesec se je potegnola v samoto i se vtopila v pre-mišlavanje večnih istin, predvsem štirih slednjih dugovanj. Po toj pobožnosti je teško zbetežala. Pred Risali tisti četrtek njej je podelo frančiškanski general sestva za vmirajoče, na Risaosko nedelo pa blagoslov sv. Frančiška. Trpela je popunoma mirno i vdano, tolažbe druge ne mela, kak svetlost svete vere, Bog njej je na smrtnoj posteli vkraj vzel vse dozdej podeljene zvnredne milosti. Pred smrtjov je sestre blagoslovila i njim naročila »jakost, jakost, jakost vam preporočam.« Gda so se odmolile molitve za vmirajoče, je trikrat z tihim glasom zdehnola: »Pridi« — i sladko zaspala v Gospodi.

Vnoge duhovne osebe so jo vidile, kak se je v nebo zdigavala i tüdi znake njene svetosti, šteri so kazali na posebno nebesko plačilo. Leta 1671. so izročeni spisi svetoj Stolici, da se proglasi za blaženo. A ta proglasitev se je zavlekla zavolo njene knige, štera je prestala vnogo protigučanja, dokeč je sv. Cerkev ne odobrila. Zdaj, ka se je v Belgiji na prošnjo častitlive sestre Marije Agredske zgodilo čudno ozdravljenje, štero je papinska komisija kak čudno potrdila, ide na-

prej delo, da se kem hitrej podigne na oltar pisatelica življenja, ki nam je najdražje za Jezušovim življenjem, to je življenja njegove pre-svete matere, Bl. Dev. Marije.

Sveto Pismo

Sveto pismo je zbirka 72 knjig, štere so po nagibi i navdihnjeni sv. Dūha napisali od Boga presvetleni možje i šterih vsebina je reč boža. Jezuš je krive navuke pismo, znancov i farizejov pobijao z rečmi svetoga Pisma, kak čtemo v evangeliumi sv. Mataja i Marka i s tem posvedočo, da je sv. Pismo kniga, v šteroj se najde sveta boža istina. Na vatikanskem cerkvenom zbori l. 1870. je sv. katoličanska Cerkev jasno povedala, da je začetni zrok sv. Pisma sam Bog, kak je to svedočo od nekda sv. Dūh Bog po sv. Pavli apoštoli: »*Vse pismo je od Boga navdehnjeno i hasnovito za včenje, za ošvedočenje, za pobolšanje i za vzgojo v pravičnosti, da bi bio boži človek popolen, za vsako dobro delo pripraven.*« (2. Tim. 3—16—17). Sv. Avgustin trdi: »*To je tak, kak če bi Kristuš s svojov lastnov rokov napisao evangelije,*« gda razpravla od sv. Pisma.

Prava vera, štero je Bog nazvesto i brez štere se nišče ne more zveličati, se zajimā jedino iz sv. Pisma i poročil sv. kat. Matere Cerkvi. Nindri indri se ne najde. Ka sveto Pismo pove, je nikdar ne blodnost, nego vsikdar prava pot, štera k Bogi pela naše dūše i je zveliča. Ki se drži sv. Pisma, se drži Boga, ar je sv. Pismo reč boža. Kajsteč lepoga i svetoga što trdi, čeravno je najvučenejši i najsvetejši, zna biti blodnost, ar vsaki človek zna vkaniti i se zna vkaniti, ka pa sveto Pismo trdi, ne more biti blodnost, ar ka se v njem trdi, je od tistoga neskončno svetoga i modroga i pravičnoga Boga, koga nišče ne more vkaniti i ki tudi nikoga nemre vkaniti.

To so boži navuki, drage dūše, šteri nas napunijo z največšov tolažbov, šteri nas pripelajo v največšo srečo. Pa je vekša tolažba, kak zavest, ka tista pot, po šteroj hodim, ne more biti kriva, nego je jedino prava? Pa more biti vekša sreča, kak je

ta, da mi sam Bog kaže pot, po šteroj pridem k njemi, ki je večna blaženost? I ta pot je sv. Pismo. Ono je i moja sreča, večna sreča, ar je boža reč, tista reč, ki je vse stvorila, rešila, posvetila i osrečila. Bo pa tudi mene osrečila, če bom jo bogao. Bogajmo Boga, jemlimo si k srci njegove navuke, štere nam sam dava po sv. Pismi.

Marijin List bo odsehmao v vsakoj številk i tudi prineso nekaj iz sv. Pisma, naj nas te večne, sladke bože reči vtrdijo v pravom krščanskem življenji. Začnemo pa letos objavlati Izaiaša proroka. Njemi je Bog gučao v pokvarjenom časi, kakši so i dnes, da bole zarazmimo svojo dužnost.

IZAIAŠA PROROKA PROROKUVANJE.

I. Poglavlje.

Bog se toži zavolo židovske nezahvalnosti i nevernosti. Žalosten stan židovskega lūdstva. Boži srd. Kaštiga okornih grešnikov. Tolažba za pobožne.

2. Videnje Izaiaša, Amosovoga sina, štero je vido nam Judom i Jeruzalemom v dnevaj Oziaša, Jotana, Ahaza i Ezekiaša, židovskih kralov.

2. Poslušajte nebesa i zemla vleci na vūha, ar Gospod guči: Deco sam odgojio i povišao, oni so me pa zavrgli.

3. Jūnec spozna svojega gospodara i oseo jasli svojega gospoda; Izrael pa ne pozna mene i moje lūdstvo ne razume.

4. Jaj grešnomi rodi, s hūdobjiov obteršenomi lūdstvi, hūdobnomi pokolenji, v grehi okornoj deci; zapūstili so Gospoda, preklinjali so Svetoga Izraelovoga, hrbet so njemi obrnoli.

RAZLAGA

Izaiaš prorok je dobrih 60 let glaso pokoro, dokeč neso ga okoli 80 let staroga

svetoga moža z drugimi pobožnimi dušami vred vmorili zavolo vere, ki jo je glasilo, da bo prišlo Odrešenik, ki se bo od Device rodio. Je mučenik, kak je Kristuš sam svedočo od njega i drugih prorokov, gda je Židovom v oči metao njihovo trdokornost, štera je proroke vmarjala i kame-njala. V 4 vrstaj, kak smo je ozgoraj čteli, biča malikovalstvo ali bolvanstvo, gda so

Izraelci mesto pravoga Boga, ki njim je teliko dobrot skazao, molili bolvane, les i kamen, kak poganje. To so delali pred vsem pod hüdobnim kralom Akabom. Te bože reči pa idejo vsakoj duši, štera je Boga razžalila i si je mesto njega zvolila greh. Vsakoj ide vočimetanje, ka je jünec i somar bole zahvalen do svojega gospo-dara, kak duša do svojega Boga.

»Jünec spozna svojega gospodara i oseo jasli svojega gospoda. Izrael pa ne pozna mene i moje ljudstvo me ne razume« (Is. I. 3).

Pisma

Mladi duhovnik, Theofil, piše svojemi spovedniki, staromi gospodi Mariofilu, te pa odgovarja svojemi spovedanci.

Dragi duhovni oča!

Zdaj, ka sam oddaljen od vas, i ne morem k vam vsaki tjeđen k sv. spovedi i ne morem poslušati vaših pobožnih razgovorov na vašem skromnom domi, se mi būdi srčno i milo domotožje po starom službenom mesti. Za Bogom ste mi, dragi duhovni oča, vi bili vse. Zdaj nemam nikoga. Spoved opravljam gostokrat pri sosedom g. župniki, ki me vsikdar lubez-nivo sprejme, z domačim svojim g. župnikom živem v najlepšem miri, pa vendar mi nekaj menjka. Nekši zrak mi menjka, šteroga sam se pri vas navado, toga si želem, po tom hrepenem. Tū je vretina mojega domotožja. Menka mi vaš duh, ki

me je tolažo i krepo, karao i hrano pa vodo ravno po poti popolnosti. Predragi oča Mariofil, ne zamerite zato, če si želem to ozračje! O potišajte moj duševni glad z vašim odgovorom, gda vam li mo-goče bo.

Vaš Theofil.

Predragi Theofil!

Od tvoje prve svete meše do te prve premestitve, to je, skoro pet let sem vodo tvojo dušo. Vse izkušnje svojega štiridesetletnoga duhovnoga pastitva sem vpro-rabo i vsaki den darüvao vsa svoja dobra dela za tebe, dragi Theofil, da postaneš dober pastir. Jezuš, dober Pastir, mi je svedok, da moji trüdi neso bili brezplodni v tebi... Ravnao si se po mojih navodilaj, raseo i odraseo si. Doraseo si, da si zapüsto domačo hišo — zvezo z menov — i si se

podao v drugo, v tjujo hišo, da tū pokažeš, ka si se navčo doma. Jaz sam te pripravlao na to drugo hišo, i ti, Theofil, si se pripravo. To posvedoči tvoje hrepenenje po staroj hiši, tvoje globoko domotožje po starom Mariofilu.

Sinek Theofilek! Neizmerno me veseli, da si želeš staro hišo nazaj. S tem odkri-vaš svojo sposobnost za novo hišo, za duševno samostojnost, ki je teliko potrebna v duhovnom pastirstvi i štere je tak preveč malo. Včio sam te, da si povsod celi duhovnik, da povsod kažeš, da si drugi Kristuš. Vnogi to včini v gotovih prilikaj, gda ne piše nasproten veter. Pri nasprotnem vetri pa veslajo v tabor sveto. Jezuš v Oltarskom Svestvi milo gleda za njimi i njim sepeče: »Jaz sem tū doma.«

Theofil! Kak sladko mi to dene, gda pišeš, ka hodiš k spovedi. Vidiš, to je

najtrdnjša stopnja duševne samostojnosti. Spoved je svestvo, štero ne odpūšča samo grehov, nego deli tūdi gratiam sacramentalem, to je svestveno miloščo, štera kak sunce sija na rožice — jakosti tvoje duše, naj rastejo i cvetejo. Le na sunce, Theofilek! Gosta spoved je gosta krepost.

Ka si pa z svojim gospodom župnikom v blaženom miri, je drugi krepki dokaz, da si se duševno osamosvojo. Ki v tom išče svoje pozvanje, da rova v falingaj svojega naprejpоставlenoga, je rob z zavezanimi očmi, ki ne vidi lepote čednosti, nego samo grдостijo, hūdobijo, greh. Theofilek, bodi prost i svoboden.

Vse pa, ka ti li poželi duša, mi naznani. Iz celoga srca ti rad da v vsakoj vōri odgovor tvoj stari

Mariofil.

Mešna kniga i verniki

Najsvetejše, ka nam je na zemli boži Sin zapūsto, je daritev sv. meše. Že je minolo devetnajsto let od zgodovinskoga dogodka, kda se je Bog prvič darūvao za nas i od tistoga časa se neprestano darūje v sv. meši. Nega trenutka v ednom dnevi, da se ne bi darūvala sv. meša. To je najzvišenejše opravilo na zemli. Kak dobri katoličani se ga vdeležūjmo ne samo v nedelo, nego vseli, kda nam je mogoče. Pa ne, da samo pridemo v cerkev, nego se je tūdi z razumevanjom vledežūjmo: da znamo, ka se godi na oltari i ka moli duhovnik. K razumevanji sv. meše nam pomore mešna kniga.

Gotovo ste že vidili knigo, ki jo ministrant nese pred duhovnikom k oltari i duhovnik ž nje ves čas pri meši moli. Predragi, ali ste šče pa nikdar ne želeli znati, ka je v toj knigi? Znabit i pravili: Ta kniga je latinska i to, ka je v njoj, je samo za duhovnika. Istina, da je latinska, nego to, ka je v njoj, se ne tika (ne zadeva) samo duhovnika, nego vseh vernikov. Poglednimo si to!

I. Glavne dele sv. meše poznate. Med mešo vidite, da se duhovnik večkrat obrne od oltara proti lūdsvi, razprostre roke (znamenje kak da bi šteo vernike objeti) i jim pravi: »Dominus vobiscum«, to je: »Gospod z vami.« Ministrant nato odgovori v imeni vernikov: »Et cum spiritu tuo«, to je: »In s tvojim duhom.« Znate, ka pomenijo te reči? To je mešnikov pozdrav lūdsvi i zednim opomin vernikom, naj bodo pazlivi. Vseli, kda duhovnik spregovori te reči, šče lūdsvi povedati: »Pozdrav od Boga. To, ka zdaj pride, je namenjeno vam, se tiče vas. Zato pa pazite!« Te pozdrav duhovnik pravi pred prošnjov, evangelijom, darūvanjom, uvodnim slavo-spevom (prefacijov), molitvijov po obhajili. Kakši pomen pa naj bi meo opomin, naj verniki pazijo, če pa ne bi znali, na kaj naj pazijo, če ne bi znali, ka duhovnik za nje moli i kaj je vči? Tūdi mora ministrant večkrat odgovoriti: »Amen«, to je: »Tak naj bo!« Ministrant to odgovarja v imeni lūdstva ali pa odgovarja lūdstvo samo. Pitam vas, kak naj lūdstvo odgovori: »Tak naj bo!«, če pa ne ve, ka

je mešnik molo i vció. — Iz toga se vidi, da je za razumevanje sv. meše potrebna vernikom mešna kniga v domačem jeziki, da bodo vküper z dühovnikom molili. Samo te bodo mogli dühovnikov pozdrav pravilno sprijeti i odgovarjati »Amen«. Dühovnik n. pr. prosi Boga, naj nam da povreben dešč ali varje pred točov. Kak bole iz srca nam privre vsklik: Amen — Tak naj bo, če tisto prosimo z dühovnikom vred tüdi mi, kak pa, če niti ne vemo, ka je dühovnik molo.

2. V starom časi krščanstva je bila sv. meša lepa občestvena daritev mešnika i vernikov. To je bilo te kakpada ležej, ar so lüdje razmili latinski cerkveni jezik. Znali so vsaki tao sv. meše; oni so mešnikom spevali, odgovarjali na njegove molitvi, znali so, ka je za nje mešnik proso, razmili so čtenje berila i evangelija. Skratka, razmili so vso sv. daritev, ne da bi jim bila potrebna mešna kniga. Dnesden je sv. meša ravnotak daritev občestvenosti, cele cerkvene občine, cele fare, kak nekdej. Sv. meša pa je ne zavolo dühovnika. Zato naj se je lüdstvo vdeležüje kak v prvih časaj krščanstva: kak edna družina vsi vküper z mešnikom molimo i darüjemo i sprejemamo nebeski krüh. To je pa dnesden mogoče tak, da mamó med mešov v rokaj mešno knigo v domačem slovenskom jeziki.

3. Ali smo pa vsi z mešnov knjog (kak jo ma dühovnik) pri sv. meši? Poglednimo, kak se večina kristjanov dnesden vdeležüje sv. meše. Pridejo v cerkev, pri meši sedijo ali stojijo. Ka ka delajo? Edni molijo čislo ali pa različne molitvi, ki jih najdejo v svojoj molitvenoj knigi. Kda cinka, pokleknejo i se bijejo na prsi. Vnogi komaj čakajo, da mine i nikaj ne vejo, ka se godi na oltari. Odidejo ravnotak nevedni i nepobolšani, kak so prišli v cerkev. Pitam vas, ali majo tej kakši düševni hasek od sv. meše? Če pri tom šče pomislimo, da je sv. meša največke i najsvetejše, ka mamó kristjani na zemli, ali je primerno, da pri sv. meši ne sprevajamo z vsov pazlivostjov mešnika od dela do dela, da ne združimo svojih molitev ž

njegovimi? So vnogi kristjani, ki so jako pobožni, ali od sv. meše pa tak malo znajo. Njihova pobožnost bi bila še vnogo vekša, če bi tüdi sv. mešo spoznali, se je združeni z mešnikom vdeležili. Bog sam pride pri meši na oltar! Pomislimo šče na to: kak čüdno bi bilo, če bi mi med križnov potjov molili litanije ali pa med litanijami čislo. Ali pa šče ne bole čüdno, da ščemo biti pri sv. meši, molimo pa ne z mešnikom, nego drüge molitvi. Sv. čislo, litanije i drüge molitvi so tüdi lepe, liki jih je Cerkev postavila ne zato, ka bi jih med mešov molili, nego izven sv. daritve. Razmi se pa, da če što iz kakšgakoli vzroka nemre moliti mešnih molitev, naj moli pač to, ka more i zna, samo na glavne dele bar mora paziti.

Dragi kristjani! Spoznali ste: če se ščemo z največšov dostojnostjov i globokov pobožnostjov vdeležiti sv. meše, nam je potrebna mešna kniga, kak jo ma dühovnik pri sv. meši. Takše knige, ki bi mela meše vseh dnevv leta, v slovenskom jeziki, šče nemamo. Mamó pa takšo knigo, ki ma sv. mešo za vse nedele, svetke i drüge važne dneve. To so »Svete meše«, prestavo Vital Vodušek, izdala Mohorjeva družba. Što bi si te mešne knige ne mogeo küpiti, bi naj si küpo takšo, gde so bar vse molitvi, ki se molijo pri vsakoj sv. meši. Takši mešnih knig je več. Tak bi te molo z dühovnikom po slovensko bar vse stalne molitvi sv. meše, (večina mešnih molitev je stalna) evangelij bi pa itak čüo od dühovnika ali bi si ga pa prečteo v sv. pismi.

Kda mate mešno knigo »Svete meše«, te se morete navčiti poiskati mešne molitve. Mešna kniga ma 2 dela: v ednom so molitvi, ki so vsikdar pri vsakoj sv. meši, v drugom deli so pa za vsako nedelo i svetke posebi. Začne se moliti v stalnom deli, dokeč se ne pride do mesta, kde je napisano, da se mora moliti molitev tiste nedele ali svetka, ki se poišče v 2. deli (n. pr. svetek sv. Jožefa ali 1. postne nedele, pač kakši den je). Te se pa moli dale v 1. stalnom deli, dekoč se ne pride do mesta, kde se mora vzeti molitev ti-

stoga dneva. Na te način se išče pri celoz sv. meši (najbouse si je že doma pogled-noti i poiskati).

Sveti oca Pij X. so povedali reči, štere pač zdaj razmimo: »*Ne molimo pri meši, nego molimo mešo.*« Šteli so s tem pove-dati, da naj sv. meša ne bo za nas prilož-nost za najrazličnejše molitvi, nego, da molimo tisto kak duhovnik.

Dostavek: Trdno sklenimo: kem prle si poskrbeti mešno (ne samo molitveno) kni-go, bar takšo, kde so samo stalne molitvi sv. meše. Nato si prizadevajmo, da je

bomo razmili i se navčili, da jih bomo rav-no te molili kak duhovnik. Pripomoček za razumenje sv. meše i mešnih molitev je Marijin list, ki je že lani pisao o razlagi sv. meše, pa bo tudi letos. Kem bole bomo poznali bogoslüzje ,posebno sv. mešo, tem bolši sinovi Cerkve bomo.

Pripomba vrednikova: Ki nema mešne knige, njemi to nadomesti premišlavanje Kristušovoga trpljenja. Če Marijin list na-roči vsaka slov. hiša, bo Marijin list mo-geo vsem naročnikom brezplačno ednok dati do rok mešno knigo.

Najdragši kinč katoličanov

Berilo ali lekcija pri sv. meši.

Meša se začne. Po srčnom požalüvanji grehov zahrepenimo k Bogi: »Gospod, usmili se, — zdignemo se više i ga pozdra-vimo: »Slava Bogi na visini...; nato pa se obrnemo s prošnjov do sv. Trojstva (prošnja Cérkve). — Ravnotak se to zgo-di, kak če bi šli k velkomi gospodi s proš-njov. Na pragi si očistimo obüteo, popra-vimo obleč, da nega kakšega zamazka na njem (očistimo se grehov). Za tem bojčče poklonkamo (Gospod, usmili se, Kristuš, usmili se); če smo notri püščeni, pozdra-vimo gospoda (Slava Bogi) i povemo svojo prošnjo.

Trikrat smo poklonkali, pozdravili i sla-vili smo vse tri bože Osebe pa tudi našo prošnjo smo naslovili na oga Očo, Sina i Düha Svetoga. Zato tudi dobimo trojni odgovor: 1) po berili, 2) po evangeliji i 3) po predgi. — Trojedini Bog je poslüšao našo prošnjo i zdaj nam odgovarja, a naša dužnost je, da pazlivo poslüšamo Njegovo reč: berilo, evangelij, predgo. Kak bi pa zglédalo, če bi mi prišli s proš-njov k velkomi gospodi i odgovora ne bi šteli poslüšati: Gospoda bi razžalili i sebi škodili, ar ne bi znali za odgovor, obdrü-gim pa Gospod ne nüca nas, nego smo mi k njemi pribežali pomoči prosit. *Dragi krščeniki*, ednok za vsikdar si zapomnimo: v berili, evangeliji i predgi nam govori v pravom i istinskom pomeni sam Bog. To je nikaj ne drugoga, kak če bi on sam

prišeo med nas. To se ravnotak godi kak je negda Bog Izraelcom gučao na gori Si-naj, gde njim je dao desetero bože zapo-vedi. Ravnotak je to, kak je Jezuš Kristuš predgao na gori ali v ladji vnožini lüdstva. Bog nam guči po sv. Pismi; berilo i evan-gelij sta najmre vzétiva iz sv. Pisma. — Sv. Anton püščavnik se je toga dobro za-vedao. Kda je velki casar Konštantin zvedo za zgledno življenje toga püščavnika, ga je to tak genelo, da njemi je pisao pismo. Kda je sv. Anton dobo pismo, so vsi nje-govi prijatelje — püščavniki k njemi pri-bežali i se čüdüvali, da je tak velki go-spod, kak je casar, pisao poniznomi pü-ščavniki. On pa njim je odgovoro: »Ka se čüdüvate tomi človečemi pismi! *Bole občü-düjte bože pismo*, najmre sv. Pismo.« — Če čüjemo govor kakšega velkoga moža, so njegove reči za nas kak razodetje. Liki ka je najveksi i najslavnejši mož proti Bogi!?

Pri sv. meši večkrat čüjemo reč: *epi-stola*, po naše se pravi: pismo. Navadno je to odlomek vzeti iz pisma sv. Pavla ali drugoga apoštola. Zaistino je pisao ta pis-ma sv. Pavel, apoštol, kršćanskim občinam, na priliko Rimljanom v Rim, Efežanom v Efez itd. Liki zdaj je to bože pismo tebi namenjeno, dragi kršćenik. Bog ti šče v tom pismi nekaj posebnoga povedati i te opomenoti. Sprejmi zato epistolo, kak bo-že pismo.

(Po Parschi)

Katoličanstvo v Skandinaviji. Velki evharistični kongres v Skandinaviji je pokazal, da so tam katoličani trdni v svojem krščanskem osvedočenju, ka nam tudi svedočijo mnoge spreobrnitve protestantov (luteranov) na našo vero. Hvale vredna je tudi njuva darovitnost za zidanje novih cerkev.

Raziskovalci sv. pisma, tak se zovejo ljudje, šteri krivo tolmačijo sv. Pismo i pačijo prave krščanske istine. Celo tak daleč se vüpajo, i pravijo, da je sv. Cerkev dosejgamao napačno tolmačila sv. Pismo i da ešče komaj zdaj oni dobro razmijo boži navuk.

To družbo je nastavo amerikanski trgovec Karel Russel, šteri pa ne meo nikšega bogoslovnoga znanja. Po njegovej smrti so jo začnoli drugi voditi i družba se je razširila daleč po sveti. »Pri nas ma svoje središče v Maribori, gde se štampajo slovenske knjige v tom krivom duhi.

Ne zametavajo ti ljudje samo edne ali druge verske istine, celo ščejo spodkopati podlago prave krščanske vere. Zametavajo navuk od sv. Trojstva. Od Jezusa Kristuša včijo, da je on ne Bog. Sin Boži je postao samo človek, gda se je včlovečo i gda je vmro je bio tak vničen, kak vsakši navaden človek i da ne vstano od mrtvih. Tudi nema po tom krivom navuki bože i človeče narave združene v ednoj božoj osebi. Nadale včijo, da človek nema duše, nego človek je duša. Zametavajo nebesa, očiščilišče i pekeo, zato pa nega večnoga trpljenja. V svoji knjigaj pišejo tudi, da naskori Kristuš drugič pride na te svet.

Njuvi ljudje nosijo te krivoverske knjige po vesnicaj i je po fal ceni odavlejo. Lūdi tudi zapelavajo s tem, ka pravijo, da ka-

toličanska cerkev zabranjuje navadnomi lūstvi čteti sveto Pismo. To pa zato, naj napravijo dober kšeft s svojimi knjigami. Sv. Cerkev pa ne brani čtenja pravoga sv. Pismo, nego nam ešče to priporaća Samo zahteva, naj čtemo njeno razlago zraven. Kajti pravico tolmačenja ma samo sv. kat. Cerkev, ki jo jedino vodi sv. Duh Bog i je zato nezmotliva.

Znamo tudi, da vsakši član te nove vere more dati deseti deo svoje vrednosti za razširjanje teh knjig, da bi ja bile knjige kak najbole fal, da bi tak več lūdi zapelali. V tom tali so nam katoličanom lejko za zgled.

Hudobni duh vsikdar sküša lūdi. Ali mi gledajmo, da ostanemo stanovitni v našoj veri i ne küpüjmo teh knjig, šterih čtenje je pod smrtnim grehom zabranjeno.

Ka včijo pa što so ti ljudje, ki te protiverske knjige izdajajo, nam je napisao vseučilišni profesor na ljubljanskem vseučilišči dr. Andrej Snoj.

Renkovci. Tü so nedavno blagoslavljali lepo iz sirmaških žulov i trūdov zezidano kapelo. Od blagoslavljanja je pisao jako v srce segajoči članek mariborski »Slovenski Gospodare«. Ar so ništerni Renkovčarje ne zadovolni popunoma z njim, zato so nas pitali, ka mi pravimo na njega ...

Mi pravimo to: V članki je niti z ednov rečjov ne povedano, što je istinski oča toga dela? Što je v törjanskoj fari vcepo v njihova srca ljubav do presv. Srca ... Što je Renkovčarom nastavo »Družbo Srca Jezušovoga ... Što je vse to gojio i zalevao leto za letom ... Mislimo, ka je te človek oča toga dela, na šteroga se je nevedoč pozabilo, i te je † g. Sakovič Jožef, plebanoš. Sic.

Škof dr. Ivan Tomažič o Marijinem Listu

Naš prevzvišeni knezoškof dr. Ivan Jožef Tomažič priporoča v št. 2166 Oglasnika lavantinske škofije, 1933., Marijin list s sledečim toplim priporočilom:

»Slovenska Krajina ima nabožni list, ki bo prihodnje leto obhajal 30 letnico obstoja. Ta list je Marijin list.

List ima za seboj bogato zgodovino. Skozi dolga leta je bil v Slovenski Krajini edini slovenski verski klicar. Vzgojil je mnogo duhovniških poklicev in marsikaterega vernika utrdil v katoliški veri.

Radi revščine vernikov Slovenske Krajine se je list vedno boril z denarnimi težkočami. Hude čase preživlja zlasti sedaj.

Naročniki Marijinoga lista so deležni raznih ugodnosti.

1. Brezplačno dobijo Kalendar Srca Jezusovega.

2. Za vse naročnike so plačane večne maše v Celju pri sv. Jožefu, večne maše Marije pomočnice v Murski Soboti v Martinišču ter v Linzu pri »Seraphinisches Liebeswerk«. Razen tega se opravlja zanje vsak teden ena sveta maša.

Čisti dobiček Marijinoga lista se porabi za zidanje hiše sv. Družine, ki bo za Slovensko Krajino dom duhovnih vaj.

Z ozirom na to je zelo želeli, da pride Marijin list v vsako hišo v Slovenski Krajini, naj bi ga pa tudi tostran Mure naročali zlasti duhovniki, da s tem podpirajo dobro stvar, in verniki!

Marijin list stane letno 12 in in se naroča pri gosp. Jožefu Kleklu, vpok. župniku v Črensovcih.

Glasnik presv. Srca Jez. piše v letošnji prvi številki o Marijinem listu:

»Velikanski je pomen in potreba dobrega tiska. Tega se mora danes vsak zavedati in mora zato po svojih najboljših močeh podpirati dobre liste. Pri nas jih hvala Bogu ne manjka. Pozornost naših bralcev hočemo danes obrniti na lep list, ki je pa pri nas žal še malo znan, to je prekmurski »Marijin list«. Bil je ustanovljen ob 50 letnici razglašanja Marijinega brezmadežnega spočetja in stopa sedaj v 30. leto svojega izhajanja. Previdnost in Marijino varstvo sta ga ves čas spremljala in pridobil si je nevenljivih zaslug kot voditelj, tolažnik in učitelj naših prekmurskih Slovencev v najtežjih letih verskega in narodnega preganjanja. Vzbudil je tako zanimanje za misijonstvo, da bo imela Slovenska Krajina za par let več delavcev v misijonih kot vsa Jugoslavija. Ima letos čedno zunanjo opremo in jasen tisk. Pisan je v lepem prekmurskem jeziku, ki je za nas lahko razumljiv in zanimiv. Priporočamo, naj bi bilo po možnosti veliko naših družin naročenih na ta list. Cena je samo 12 Din na leto in se naroča pri Upravi M. Lista, Črensovci, Slovenska Krajina (Jugoslavija).«

J. M. J.

Prečastiti gospod!

Iz obeh gornjih priporočil je v glavnem vse razvidno. Z dobrim namenom se obračamo na Vas s to prošnjo, da bi v Vaši župniji priporočali Marijin list. Čisti dobiček je namenjen za postavitev nad vse potrebnega doma duhovnih vaj v Slovenski Krajini. Cena na skupni naslov 12 Din, z Mar. Ogračekom 16, koledar brezplačen.

Ako bi ne mogli vaši verniki radi revščine naročiti imenovanega nabožnega mesečnika, Vas prosimo, da bi razprodali poslane izvode ter nam denar nakazali po priloženi položnici.

Kot brezplačni dar Marijinega lista dobijo vsi naročniki »Kalendar Srca Jezusovega«, ki bo prihodnje leto prinesel opis in potek boljševiske dobe v Slovenski Krajini. Ker je to edinstven slučaj boljševisma v celi Jugoslaviji, je zanimanje tem večje. Ne zamudite ugodne prilike!

Marija Vam naj poplača ves Vaš trud!

Klekli Jožef,

vp. župnik, urednik Marijinega lista.